

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 955 ²	Δ' Στάσις Χαιρετισμῶν Παρασκευή 28 Μαρτίου 2014 (2003) βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ὁ νοητὸς Ἥλιος

«Χαῖρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἥλιου» (Ἀκαθ. ὕμν. Φ1α')

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξος ἔχει θησαυροὺς ἀνεκτιμήτους. Εἶνε τὰ ἅγια βιβλία ποὺ κρατοῦν οἱ ψάλτες μας· εἶνε τὰ τροπάρια, τὰ ἀπολυτίκια, οἱ καταβασίεις, τὰ ὑπέροχα αὐτὰ ποιήματα.

Ἕνας τέτοιος θησαυρὸς εἶνε καὶ ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος**, ποίημα ποὺ συγκινεῖ τὶς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων. Εἶνε ἓνα στέμμα, μιὰ χρυσοῦ ἀλυσίδα, ἓνα περιδέραιο μὲ πολύτιμα πετράδια, ποὺ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία προσφέρει στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Πετράδια εἶνε τὰ «χαῖρε» ποὺ ἀκοῦμε. Ἐκατὸν σαραντατέσσερα (144) τέτοια πετράδια ἔχει ὁ ὕμνος. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ σᾶς παρουσιάσω ἓνα. Εἶνε ὁ χαιρετισμὸς «Χαῖρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἥλιου» (Ἀκαθ. ὕμν. Φ 1).

Τί θέλει νὰ ἐκφράσῃ ὁ ποιητὴς μὲ τὸν χαιρετισμὸ αὐτό; Ὁ ἀνώνυμος ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου, γεμάτος θαυμασμὸ γιὰ τὸ ἀσύγκριτο μεγαλεῖο τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποὺ εἶνε τὸ τιμιώτερο κτίσμα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνο ποὺ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ἀντανακλᾷ λαμπρότερα τὸ φῶς του, ζητεῖ μιὰ εἰκόνα, ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὸ φυσικὸ κόσμο· καὶ ὡς κατάλληλη εἰκόνα διαλέγει τὸν **ἥλιο μὲ τὶς ἀκτίνες του**. Καὶ εἶνε ἡ ἐκλογή του πολὺ ἐπιτυχής. Διότι, ἀγαπητοί μου, ἀπ' ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ τὸ πιὸ ἔξοχο, τὸ πιὸ μεγαλοπρεπές, εἶνε ὁ ἥλιος.

Ὁ ἥλιος προσφέρει **μεγάλῃ εὐεργεσίᾳ**. Μὲ τὶς ἀκτίνες του ὅλα μεταβάλλονται.

● Πέφτει ὁ ἥλιος πάνω στὴ γῆ. Καὶ μόλις πέση, ἀμέσως φεύγει τὸ σκοτάδι καὶ γίνεται ἡμέρα. Μᾶς προσφέρει **φωτισμὸ καὶ θέρμανσι**, ἀπ' τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ. Στέλνει ἑκατομμύρια - δισεκατομμύρια κιλοβάτ. Καὶ δὲν εἶνε ὁ ἥλιος σὰν τὶς ἠλεκτρικὲς ἐταιρεῖες τῆς γῆς, ποὺ ἂν ἀργήσῃς τρεῖς - τέσσερις μέρες νὰ πληρώσῃς σοῦ κόβουν τὸ ρεῦμα· προσφέρει τὸ

φῶς του δωρεάν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς καμμία διάκρισι. Οἱ ἀκτίνες του πέφτουν καὶ στὰ ἀνάκτορα καὶ στὴν καλύβα, περνᾶνε ἀκόμα καὶ τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς καὶ φτάνουν στὸ κελλὶ τοῦ καταδίκου. Φτάνουν παντοῦ. Στέλνει τὸ φῶς του στὸν ἄνθρωπο ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς βλαστημάει τὸ Θεό!

● Πέφτει ὁ ἥλιος πάνω στὴ γῆ. Κι ὅταν ζεστάνη τὸ χῶμα, οἱ σπόροι ποὺ εἶνε μέσ' στὸ ἔδαφος ὠριμάζουν καὶ βγαίνει τὸ χορτάρι, ἡ πρασινάδα. Τώρα τὴν ἀνοιξὶ ἡ γῆ γεμίζει **βλάστησι**· νομίζεις πῶς εἶνε στρωμένη μὲ πολυχρωμο χαλί, γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς δόξης.

● Πέφτει ἡ ἥλιος ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ ἔτσι ὠριμάζουν ὅλοι οἱ **καρποί**. Τὰ στάχυα κιτρινίζουν καὶ γίνονται σὰν τὸ χρυσάφι, τὰ μῆλα κοκκινίζουν..., γεμίζει ἡ γῆ ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθὰ.

● Πέφτει ἀκόμη ὁ ἥλιος καὶ πάνω στὴ θάλασσα. Τί σπουδαία εὐεργεσία του εἶνε αὐτή! Ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἔπεφτε στὴ θάλασσα. Πέφτει, καὶ τὴ ζεσταίνει. Καὶ τὸ νερὸ ἐξατμίζεται, ἀνεβαίνουν ὑδρατμοὶ καὶ γίνονται σύννεφα, καὶ τὰ σύννεφα γίνονται **βροχή**.

● Πέφτει ὁ ἥλιος πάνω στὴ γῆ· καὶ στὰ χαμηλὰ ἀλλὰ καὶ στὶς πιὸ ψηλὲς κορυφές, ἐκεῖ ποὺ εἶνε χιόνια ἀλειωτα. Πέφτει, καὶ λειώνει τὰ χιόνια, καὶ ἔτσι σχηματίζονται **ρῦάκια καὶ ποτάμια**.

Ὅταν κανεὶς σκεφτῆ πόσα καλά, πόσες εὐεργεσίες προσφέρει ὁ ἥλιος, τὸ δημιούργημα αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, γεμίζει ἡ καρδιά του ἀπὸ **εὐγνωμοσύνη** καὶ λέει: «**Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς**» (δοξολ. καὶ Ἦσ. 53,11). Σ' εὐχαριστοῦμε, Θεέ, ποὺ μᾶς ἔδωσες τὸν ἥλιο.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο αὐτὸ τὸν φυσικό, ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, καὶ κάποιος ἄλλος ἡ-

λιος. Εἶνε αὐτὸς ποὺ λέει σήμερα ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, «*Χαῖρε, ἀκτίς νοητοῦ Ἡλίου*», ὁ «*νοητὸς Ἡλιος*». Ἐχομε λοιπὸν δυὸ ἡλίους· τὸν φυσικό, καὶ τὸν νοητό, δηλαδὴ ὑπερφυσικό καὶ πνευματικό. Καὶ ὁ νοητὸς ἡλιος εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Νοητὸς ἡλιος ὁ Χριστός. Ἔτσι τὸν ὀνομάζει ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ποὺ λέει· Χριστέ, θὰ ἴρῃς στὸν κόσμον ὡς ἓνα μεγάλο φῶς (Ἡσ. 9,2), καὶ «*Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου... διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ἡσ. 26,9). **Εἶνε ἡλιος ὁ Χριστός.**

Εἶνε γεγονός ὅτι στὴν ἱστορία παρουσιάστηκαν **μεγάλα πνεύματα**· προφῆτες καὶ πατριάρχες στὸν Ἰσραήλ, σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, φωτεινὰ μετέωρα. Παρ' ὅλη ὁμως τὴ λάμψη τους, μπροστὰ στὸ Χριστὸ εἶνε **μικρὰ φῶτα**, λυχνάκια μπροστὰ στὸν ἡλιο. Δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν. Γιατὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν κατάρθωσε νὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι, νὰ κἀνῃ τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀρνηθοῦν τὰ εἶδωλα καὶ νὰ βροῦν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ νοητὸς ἡλιος. **Τὰ ἀπλά λόγια του**, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβῃ κ' ἓνα μικρὸ παιδί καὶ μιὰ ἀγράμματη γυναίκα, εἶνε γεμάτα φῶς. Κάθε ψηφίον τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ἓνας ἡλιος πνευματικός. Τοῦ Χριστοῦ τὰ λόγια τὰ πήραν οἱ ἀγράμματοι ψαρᾶδες καὶ τὰ σκόρπισαν σ' ὅλο τὸν κόσμον. Καὶ ὅσοι πίστεψαν σ' αὐτὰ καὶ δέχτηκαν τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, βγῆκαν ἀπὸ τὸ σκοτάδι, εἶδαν πνευματικὸ φῶς, καὶ εἶπαν· Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε. Ἀντιθέτως ἄλλοι, ἀνθρώποι ὑπερήφανοι ποὺ περιφρόνησαν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ διάβασαν ἄλλα βιβλία, αὐτοὶ ἐζήσαν μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἀπέτυχαν στὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους. Γιατὶ ἔξω ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ἔξω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὁ κόσμος αὐτὸς καὶ ἡ ζωὴ εἶνε αἰνίγμα ἄλυτο. Κάποιος ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ποιητὰς τοῦ κόσμου, ὅταν πλησίασε ν' ἀποθάνῃ, ζήτησε – τί; Φῶς. «Δώστε μου φῶς· γύρω μου εἶνε σκοτάδια...». Δὲν εἶχε φῶς, γιατί δὲν εἶχε πιστέψῃ στὸ Χριστό. Καὶ εἶπε καὶ κάτι ἄλλο· «Ἦστερα ἀπὸ τόσα φῶτα», ἀπὸ τόσα βιβλία καὶ τόση γνῶσι δηλαδὴ, «ἐγὼ εἶμαι τυφλὸς πάλι ὅπως πρῶτα». Εἶνε γεγονός λοιπὸν, ὅτι ὁ Χριστὸς **σκορπίζει φῶς** μέσα στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

–Μά, θὰ μοῦ πῆτε, **γιατί ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποὺ δὲν τὸν πιστεύουν**; γιατί ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποὺ δὲν ἀνοίγουν τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν πατοῦν στὴν Ἐκκλησία, τὸν μυκτηρίζουν, τὸν περιφρονοῦν, ἐμπαίζουν τὰ θεῖα καὶ τὰ ἱ-

ερά; γιατί ὑπάρχουν τόσοι βλάστημοι καὶ ἄπιστοι στὸν κόσμον; Ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία;

Ἡ αἰτία εἶνε οἱ ἴδιοι. Αὐτοὶ μοιάζουν ὡς τὶς κουκουβάγιες, ποὺ δὲν εὐχαριστοῦνται στὸ φῶς. Ὅπως τὰ νυκτόβια πουλιὰ κρύβονται καὶ βγαίνουν ἔξω μόλις γίνῃ σκοτάδι, ἔτσι κι αὐτοὶ μισοῦν τὸ φῶς καὶ περιμένουν νὰ ζήσουν μέσ' στὴ νύχτα. Μοιάζουν ἀκόμη ὡς κάποιους ποὺ βγαίνει ὁ ἡλιος κι αὐτοὶ κλείνουν τὰ παράθυρα, τὶς πόρτες, τοὺς φεγγίτες, γιὰ νὰ κοιμοῦνται. Μεσουρανεῖ ὁ ἡλιος, κι αὐτοὶ θέλουν νὰ ζοῦν στὸ σκοτάδι. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός· «Τὸ φῶς ἦρθε στὸν κόσμον, κι ὁμως οἱ ἄνθρωποι μίσησαν τὸ φῶς, γιατί τὰ ἔργα τους εἶνε πονηρά», καὶ δὲν θέλουν νὰ ἔρθουν «στὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴ ἐλεγχθοῦν τὰ ἔργα τους» (βλ. Ἰω. 3,19-21).

* * *

Ἀγαπητοί μου! **Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι εἶχαν μιὰ παρόμοια εἰκόνα** γιὰ τὸ θεό τους. Τὸν παρουσίαζαν ὡς ἓναν ἡλιο, ἀπ' τὸν ὅποιο ἔβγαιναν τρεῖς ἀκτίνες· ἡ μία ἔπεφτε πάνω στὸν πάγο καὶ τὸν ἔκανε νὰ λειώνῃ, ἡ ἄλλη ἔπεφτε ἐπάνω στὸ βράχο καὶ τὸν ἔκανε κομμάτια, καὶ ἡ τρίτη ἔπεφτε πάνω σ' ἓνα νεκρὸ καὶ τὸν σήκωνε ἀπὸ τὸν τάφο.

Αὐτό, ποὺ ἐκεῖνοι τὸ εἶχαν ὡς εἰκόνα καὶ σύμβολο, ἐδῶ στὴν Ἐκκλησία μας **εἶνε πραγματικότητα**. Ἡλιος ὁ Χριστός, καὶ τὰ λόγια του ἀκτίνες θαυματουργές. Ἐνας λόγος του πέφτει σὲ μιὰ καρδιὰ παγόβουνο, φανατισμένη καὶ ἀσυγκίνητη, καὶ τὴν κάνει θερμὴ, ὡς τὴν καρδιὰ τοῦ Παύλου. Ἄλλος λόγος του πέφτει σὲ μιὰ καρδιὰ σκληρὴ καὶ πωρωμένη ὡς τὸ γρανίτη, καὶ τὴν κάνει κομμάτια, καρδιὰ εὐγενική, ὡς τοῦ Ζακχαίου. Κ' ἓνας ἄλλος λόγος του πέφτει πάνω σὲ πνευματικὰ νεκρούς, ὡς τὸν ἄσωτο υἱό, καὶ τοὺς ἀνασταίνει. Αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστὸς μας.

Ἄς φωνάζουν, ἄς λυσοῦν, ἄς ὑβρίζουν οἱ ἐχθροί του, ἄς λένε καὶ ἄς κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ἐνα εἶνε γεγονός, ὁ λόγος του μένει ἀδιάψευστος· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35).

Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ θὰ ὑπάρχῃ αἰωνίως.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ πνευματικὸς ἡλιος. Καὶ τὸ συμπέρασμά μας; Ἐλάτε, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ, μικροὶ - μεγάλοι, ἀγρότες - ἐπιστήμονες, ὅλος ὁ κόσμος, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ποτάμια, γῆ, βουνά, ἄβυσσοι, «*δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ*», τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, στὸν ὅποιον ἀρμόζει τιμὴ καὶ δόξα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**